

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 22381/05 г.)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

27 май 2010 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

27/08/2010

Това решение е окончателно при условията, посочени в чл. 44, ал. 2 от Конвенцията, но може да претърпи редакционни промени.

По делото на Георги Георгиев срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ като камера в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,

Ренате Йегер (Renate Jaeger),

Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),

Раит Марусте (Rait Maruste)

Марк Вилигер (Mark Villiger),

Мариана Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska),

Здравка Калайджиева, *съдии*,

и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на Отделението*,
след проведено закрито заседание на 4 май 2010 г.,

се произнесе със следното съдебно решение, постановено на същата дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 22381/05 г.) срещу Република България, подадена на 19 май 2005 г. пред Съда на основание на чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи ("Конвенцията") от българския гражданин г-н Георги Борисов Георгиев ("жалбоподателят").

2. Българското правителство („правителството“) е представлявано от своя агент – г-жа М. Димова от Министерството на правосъдието.

3. На 16 февруари 2009 г. председателят на Пето отделение решава да изпрати уведомление до правителството относно жалбата. Съдът решава също да се произнесе едновременно по допустимостта и по съществуването на жалбата (чл. 29, ал. 3 от Конвенцията).

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО**

4. Жалбоподателят е роден през 1945 г. и живее в град Варна.

5. Жалбоподателят работи като огняр на варненското пристанище. През 1999 г. той е уволнен, тъй като за неговата длъжност се въвеждат нови изисквания, на които той не отговаря.

6. На неуточнена дата през м. октомври 1999 г. жалбоподателят завежда дело за неправомерно уволнение въз основа на следните твърдения: 1) заповедта за уволнение не е била мотивирана; 2) в

заповедта се посочва, че тя е действала към дата преди датата на издаването ѝ; и 3) не е било необходимо изискванията за длъжността да се променят.

7. С решение на Варненски районен съд от 8 юни 2000 г., потвърдено и от Варненския окръжен съд на 12 януари 2001 г., уволнението на жалбоподателя е обявено за неправомерно.

8. След обжалване от страна на бившия работодател на жалбоподателя, с решение от 8 май 2002 г. Върховният касационен съд отменя решението на Окръжния съд със заключение за неправилно прилагане на закона.

9. След подновено разглеждане на делото, на 1 август 2002 г. Варненският окръжен съд постановява ново решение, с което отхвърля иска на жалбоподателя.

10. На 3 септември 2002 г. жалбоподателят обжалва пред касационната инстанция.

11. Върховният касационен съд провежда съдебно заседание и разглежда жалбата на жалбоподателя на 14 октомври 2004 г. С окончателно решение от 19 ноември 2004 г. ВКС потвърждава решението на окръжния съд и отхвърля аргументите на жалбоподателя във връзка с твърденията за незаконосъобразност на заповедта за уволнение със следните мотиви: 1) в заповедта е посочено основанията за уволнението на жалбоподателя, а именно, че същият не отговаря на действащите изисквания; в конкретния случай тези мотиви се приемат за достатъчни; 2) заповедта е влязла в сила към датата, когато му е била връчена, като всяка дата, посочена в самата заповед като начало на нейното действие, няма отношение; и 3) бившият работодател на жалбоподателя има право да определя изискванията за въпросната длъжност по свое усмотрение, което не подлежи на съдебен контрол.

12. През м. декември 2004 г. и през м. февруари 2005 г. жалбоподателят изисква Варненският районен съд, който съхранява делото, да му предостави копия от всички съдебни решения по делото. Според него районният съд е отказал да му предостави копие от решението на Варненския окръжен съд от 12 януари 2001 г. (вж. параграф 7 по-горе). При все това жалбоподателят е приложил копие от това решение към своята жалба.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО

13. Член 344, ал. 1 от Кодекса на труда от 1986 г. предвижда, че ако наетото лице счита, че уволнението му е неправомерно, то може да заведе дело, с което да оспори законосъобразността на своето уволнение. Според разпоредбата на чл. 344, ал. 4 искът се завежда пред съответния районен съд, който трябва да го разгледа в срок от три месеца. При обжалване на решението на районния съд съответният

окръжен съд трябва да разгледа жалбата до един месец от постъпването ѝ.

ПРАВОТО

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 6, АЛ. 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

14. Жалбоподателят се оплаква, че продължителността на гражданското производството по неговото дело е несъвместима с изискването за „разумен срок“, предвидено в чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, който, доколкото е приложим, гласи:

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения ... има право на ... гледане на неговото дело в разумен срок, от ... съд ...”

15. Правителството не представя становище.

А. Допустимост

16. Съдът счита, че настоящото оплакване не е явно необосновано по смисъла на чл. 35, ал. 3, от Конвенцията и не е недопустимо на други основания. Следователно трябва да бъде обявено за допустимо.

Б. По същество

17. Периодът, който следва да се вземе под внимание, започва през м. октомври 1999 г., когато жалбоподателят завежда дело за неправомерно уволнение (вж. параграф 6 по-горе) и приключва на 19 ноември 2004 г., когато Върховният касационен съд постановява окончателното решение (вж. параграф 11 по-горе). По този начин производството е продължило пет години и един месец пред три съдебни инстанции.

18. Съдът припомня, че разумната продължителност на производството следва да се преценява в светлината на обстоятелствата по делото и с оглед на следните критерии: сложността на делото, поведението на жалбоподателя и на съответните власти и правния интерес на жалбоподателите в спора (вж., наред с много други източници, *Фридлиндър срещу Франция (Frydlender v. France)* [ГК], № 30979/96, § 43, ЕСПЧ 2000-VII). Освен това Съдът отново напомня, че при гледане на дела, свързани с трудови спорове, държавите са задължени да проявяват особено усърдие (вж. *Руотоло срещу Италия (Ruotolo v. Italy)*, 27 февруари 1992 г., § 17, серия А, № 230-D).

19. По настоящото дело Съдът отбелязва, че производството се е забавило, макар вътрешното законодателство да предвижда съдилищата да действат ускорено при разрешаване на трудови спорове (вж. параграф 13 по-горе). Освен това делото е върнато за повторно разглеждане със заключение, че Варненският окръжен съд неправилно е приложил закона (вж. параграф 8 по-горе). Върховният касационен съд разглежда касационната жалба на жалбоподателя, подадена на 3 септември 2002 г., едва на 14 октомври 2004 г., което е след повече от две години, като за този период е проявил пълно бездействие (вж. параграфи 10 – 11 по-горе). Тези забавяния са по вина на властите. От друга страна, няма основание да се смята, че е налице съществено забавяне по вина на жалбоподателя или на другата страна в производството.

20. Като взе предвид тези съображения и факта, че предметът на настоящото дело е спор за работното място на жалбоподателя, поради което държавата е задължена да прояви особено усърдие (вж. параграф 18 по-горе), а делото на практика се е гледало повече от пет години (вж. параграф 17 по-горе), Съдът счита, че продължителността на производството е прекомерна. Ето защо е налице нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията.

II. ОСТАНАЛИТЕ ОПЛАКВАНИЯ НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ

21. Като се позовава на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, жалбоподателят се оплаква също, че националните съдилища са издали неправилно решение по неговото дело. При все това, в светлината на предоставените му материали, Съдът няма основание да счита, че е налице нарушение на тази разпоредба. Следователно това оплакване е явно необосновано и трябва да бъде отхвърлено в съответствие с чл. 35, ал. 3 и ал. 4 от Конвенцията.

22. Освен това жалбоподателят се оплаква, че съдилищата не са му предоставили копие от документ, който му е бил необходим, за да обоснове жалбата си пред Съда. Като отбелязва обаче, че документът, за който той настоява, че му е бил отказан, е приложен към жалбата (вж. параграф 12 по-горе), Съдът намира, че твърденията на жалбоподателя са необосновани и няма повод да се разисква твърдението за възпрепятстване на правото на жалбоподателя на индивидуална жалба съгласно изискването на чл. 34 от Конвенцията.

IV. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛ. 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

23. Член 41 от Конвенцията гласи:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“

24. Жалбоподателят претендира сумата от 31 365,03 български лева (BGN) (или приблизително 16 000 евро) от изгубени доходи след уволнението му през 1999 г.

25. Правителството оспорва тази претенция.

26. Съдът не намира каквато и да е причинно-следствена връзка между установеното по делото нарушение и претенцията за имуществени вреди; поради това Съдът отхвърля тази претенция.

27. Жалбоподателят не предявява каквито и да е искове за неимуществени вреди, като изрично заявява, че не желае да обременява държавата с подобна претенция. Не предявява и иск за разноски по делото. Поради това Съдът приема, че не следва да му бъдат присъждани каквито и да е суми в тази връзка.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* оплакването относно продължителността на производството за допустимо, а другото оплакване по чл. 6, ал. 1 – за недопустимо, без необходимост да се разисква по-нататък твърдението за възпрепятстване на правото на индивидуална жалба;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията;
3. *Отхвърля* претенцията на жалбоподателя за имуществени вреди и *постановява*, че не следва да му бъдат присъждани каквито и да е суми за неимуществени вреди и за разноски.

Изготвено на английски език и оповестено в писмен вид на 27 май 2010 г. в съответствие с чл. 77, ал. 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар на Отделението

Пеер Лоренцен
Председател